

"ישיבישע בלאט" "לאמדעס" ב"דף היומי" בשו"ת ומ"מ

דף מו

1. תוד"ה עביד כתבו דאינו נאמן לענין גוף האילן במיגו דלקוחה היא בידי, דאין דרך למוכרו, והוכיחו זו ממה שבסוגיין הוצרכו להגיע לסברא של עביד איניש דגזים, וכן ממה דבב"ק צא: בדינא דנטיעתי קצצתה הוצרכו לאוקמה בעומדת לקציצה, וקשה על הרמב"ם טו"ט ד' ו' דפסק דנאמן גם על אילן שקצץ (ועיי"ש ראב"ד) איך יתרץ ראיות התוס'?
2. תוד"ה בטוענו, ויש להקשות למה העמידו קושייתם רק על דברי ר"י דבעי שבועה דאורייתא, גם לרבנן קשה אמאי הוצרכו לתקנה, כיון שיש שבועה מה"ת אגזלן והוא אינו יכול להשבע אפכין ליה אנגזל וישבע ויטול?

לא קצצתי אלא אחת, עי' תוד"ה שאירי שעדיין לא פרעה והוי מודה במקצת, ולכ"ה הרי"ף ואילו דעת הר"י מיגאש והרמב"ם שכירות יא' ז' דאירי גם כשאומר שפרעו, ועי' בעל המאור ורמב"ן במלחמות כאן מה שנו"נ בדברים, ועי' ר"ן, על קו' התוס' עי' תורת חיים ופנ"ש כאן ובב"ב מה:.

הנותן טליתו לאומן וכו', עי' בעה"מ ורמב"ן האם באופן שאין לבעה"ב עדים או ראה שהטלית שלו אם ג"כ צריך האומן להשבע, או שנאמן במיגו, ע"ע רשב"א וריטב"א, ש"ך פט' י' וקצו"נ שם.

בעיקר דין אומן אי דינו כשכיר, עי' רמב"ם שכירות יא' ח' ובמ"מ, עי' ב"י ודרישה פט' ה', ובב"ח.

בהא קמיפלגי רבי יהודה סבר וכו', ועי' תומים פט' י' היאך יתיישב אוקימתא זו עם מה שכתבו התוס' לעיל מה. בבאור מחלוקתם.

ע"ב

1. שכירו ולקיטו מאי, תיקו, והנה הרמב"ם גזילה ד' ז' פסק שאין נאמנים, וכתב המגיד משנה שאפילו תפס הנגזל מוציאין מידו, שכל הדין תקנת חכמים וכשלא תקנו לא תקנו, ויל"ע מאי שנא דין זה ממסור שהסתפקה הגמ' ב"ק נב. אי עשו בו תקנת נגזל, ונשארה בתיקו ופסק הרמב"ם חו"מ ח ז' דאי תפס אין מוציאין?

ולא אמרן אלא בדברים העשויים להשאיל ולהשכיר, ועי' רש"י, ותוס' וכל הראשונים פליגי, ונחלקו למעשה בדברים העשויים להשאיל ולהשכיר כשלא הצטרפו התנאים האחרים, לדעת רש"י נשאר ביד המחזיק, ולדעת תוס' חוזר

לבעלים הראשונים, וזה שורש מחלוקתם, האם החזקת כלים אלו העשויים להשאיל ולהשכיר מורה על על משהו, ועוד נחלקו בדעת תוס' כשבעלים אומר נגנבו ולא השאלתיך האם מוציאים מיד המחזיק ועי' רמב"ם טו"ט ח' ה'.

תוד"ה וספרא, עי' מה שהקשו מסוגיא דב"ק קיד: ותי' בשם ר"ת, ועוד תירצו מהר"ר דודי ששם באים להוציא ול"א מיגו להוציא, ובבאור מחלוקתם (למה לר"ת לא חשיב להוציא) עי' ש"ך קלג' יג', ובקצות שם ס"ק ז'.

אבל במקום שאינו יכול לחבל בעצמו נוטל בלא שבועה, ומכאן מקור לעדות שע"י ידיעה בלבד עי' קצה"ח צ' ז' מה שהביא מהב"ש אבה"ע מב' לגבי עדות קידושין, וי"א שכל חיובה רק מדרבנן-ב"ח שם (סימן צ').

התשובות

השתדלנו להביא את תמצית דברי המפרשים, מלבד אלו המובאים בגמ' כמו תוס', מהרש"א רש"ש וכדו'

1. כן הקשו הראשונים, וחילקו בין ב"ק לכאן שכאן אומר במפורש שהולך לקצוץ, ועל מה שהוצרכו כאן להגיע לעביד איניש וכו', ביאר רעק"א דלולי זה היה נעשה חצוף מיד באמירתו ולא היה לו חזקה אח"כ, משא"כ בב"ב לג: שאומר באתי לקצוץ דקל ש קניתייה מפלוני.
2. כן הקשה הרעק"א ות"י דהוי הילך כיון שהכלים בעין, ורק לר"י ניחא שכיון שדומה למודה במקצת דאורייתא יתקנו לו שבועה.

ע"ב

1. כן הקשה הלחם משנה שם, ועי' תירוצו, ועי' דרישה צ' ס"ק ז' שתי' דהתם הנידון אי נכלל בנגזל, שהוא עצמו הנגזל אבל הכא הספק אי דומים לבעה"ב.

לע"נ רבי חיים בן ציון בה"ג רבי משה זצ"ל נלב"ע טו' כסלו תשע"ח
להנצחות והארות 0527652935, או 7652935@gmail.com לקבלת הדף במייל שלח
בקשה לכתובת זו, והדף יישלח אליך בל"ג מידי יום.

חדשו נפתח קו טלפון בו ניתן לשמוע את השאלות והתשובות מידי יום-0795255901
השאלות ינתנו מידי בוקר - התשובות, בשעות אחה"צ, בקרוב יהיה ניתן להשאיר תשובות.